

Erik Ansvang

MANGE GUDER?
TRE? ÉN?

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

MANGE GUDER? TRE? ÉN?

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Mange guder? Tre? Én?

Af Erik Ansvang

Universelle kræfter og kvaliteter blev i det gamle Egypten personificeret i næsten 900 guder. Men bag skabelsens triader og mangfoldighed var der kun Den Ene.

Dette emne er meget stort. Men ved hjælp af de gamle egypteres viden er det muligt at give en endog særdeles detaljeret beskrivelse af det. Ud fra de gamle symboler er det muligt at forklare vanskelige esoteriske temaer, som mange, der studerer åndsvidenskab, kæmper med at få overblik over.

De fleste har uden tvivl hørt, at de gamle egyptere praktiserede *polyteisme* – flerguderi. Det lyder troværdigt, for de havde næsten 900 guder. Mange har sikkert også hørt, at det var farao Akhenaton, der som den første i verden fik idéen til *monoteisme* – troen på én gud – selvom idéen først for alvor blev taget alvorligt, da Moses fortalte det samme til hebræerne.

Men sandheden er, at de gamle egyptere altid har troet på én gud. Denne påstand vil blive afvist af enhver egyptolog. Det er forståeligt, for hvis man ikke har studeret åndsvidenskab, og desuden vanen tro fortolker bogstaveligt i stedet for symbolsk, vil man automatisk stirre sig blind på de mange guder.

Hvis man i stedet graver dybere, bliver det indlysende, at egypternes ene universelle gud var både navnløs og unævelig. Gud *kunne* ikke have et navn, for et navn ville medføre en begrænsning.

Har man et navn, er der andre navne, man ikke har, og det ville være i modstrid med opfattelsen af, at Den Ene er ubegrænset, uendelig, uforanderlig, almægtig, alvidende, alkærlig og fuldkommen.

Livet eksisterede derfor *før* Universets skabelse. Desuden var ordet *gud* – på egyptisk *neter* – ikke et personligt navn, men en fællesbetegnelse i betydningen *energi, kraft* eller *kvalitet*.

Nøjagtigt den samme forståelse møder man i åndsvidenskaben. Den Ene er syntesen af alle kræfter – af alle former for energi. Alle kræfter, kvaliteter og processer udgår fra Den Ene.

Indisk trimurti

1 = 3

Egypterne vidste også, at Den Ene er tredelt, for deres guder dannede små familier – triader – der bestod af en gud, en gudinde og en gudesøn. Hinduerne er enige, men kalder dem trimurtier. F.eks. Shiva, Brahma og Vishnu.

I den nordiske mytologi har man Odin, Freja og Thor. I kristendommen taler man også om Treenigheden – Faderen, Sønnen og Helligånden – selvom man samtidig insisterer på én gud. Hvordan forklarer man, at én er lig med tre?

Ved manifestationen (skabelsen) lod Den Ene en del af sit væsen strømme ud som liv og energi - to sider af samme sag. En del af energien blev til stof og dannede former. Stof er som bekendt energi, der roterer i et netværk, men stoffet er stadig energi. *Alt* i universet er energi, og *alt* er derfor belivet.

Man kan hverken beskrive eller forklare livsenergi, men den må uundgåeligt tilhøre både ophavet og afkommet. Det samme gælder en ægcelle i livmoderen. Når ægcellen befrugtes, kan man ikke afgøre, om den tilhører moderen eller barnet.

Den samme udefinerbare funktion har menneskets ånd. Den udgør overgangen mellem det guddommelige og det specifikt individuelle. Der bor en ånd i dybderne af enhver livsenhed, uanset om det er et mineral, en plante, et dyr eller et menneske.

Her begynder forståelsen af egypternes, indernes, vikingernes og de kristnes tredeling at tone frem. Det ene aspekt er livet eller ånden. Det andet aspekt er stoffet og formen.

Kristendommens Fader, Søn og Helligånd

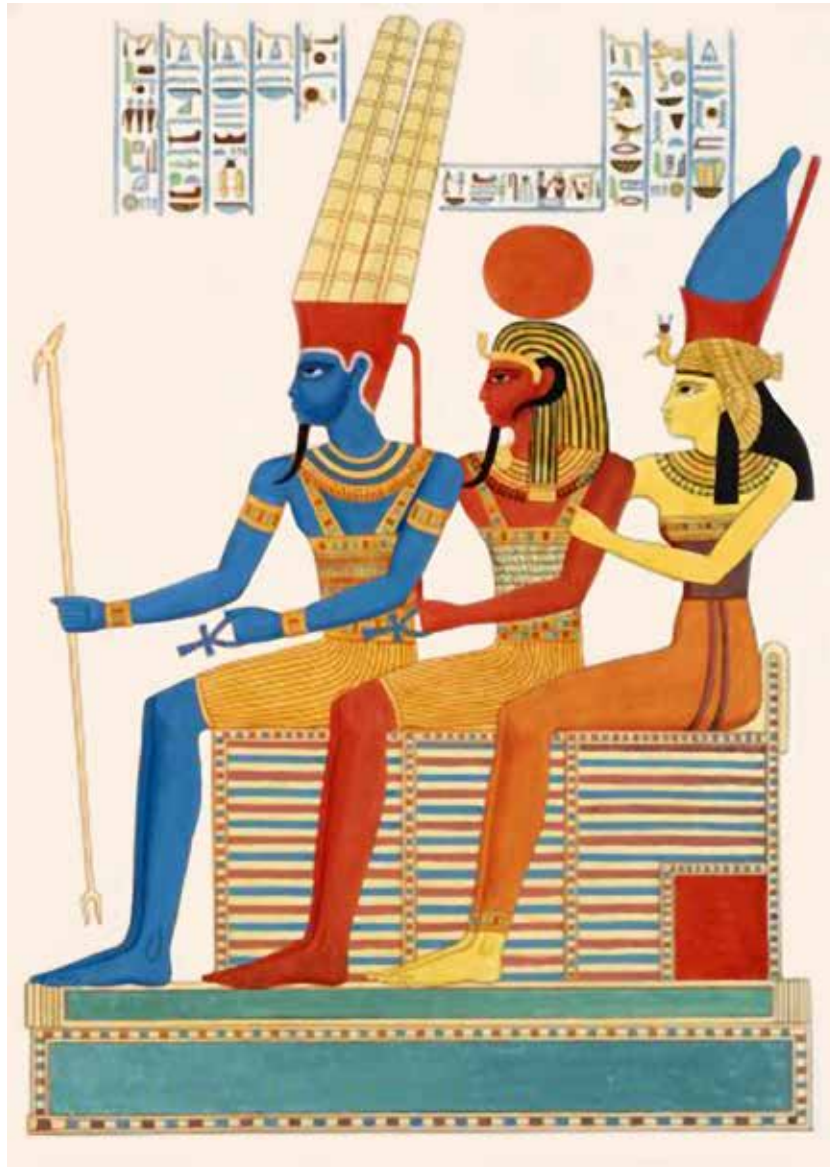
Man kan også sige, at man har en pluspol (ånden) og en minuspol (stoffet), og i spændingsfeltet opstår der - hvad? Egypterne og inderne kaldte det "sønnen". Det samme gør de kristne. Åndsvidenskaben kalder det "sjælen".

Princippet lærte man i fysiktimerne. Livet kan nemlig sammenlignes med elektricitet, der aktiverer en form. Elektriciteten er altid den samme. Det er formen, den strømmer igennem, der udgør forskellen. F.eks. er der ingen forskel på den elektricitet, der strømmer igennem en støvsuger og en computer, men der er som bekendt stor forskel på deres funktioner. Og hvis strømmen afbrydes, fungerer apparatet ikke. Formen dør, når livet trækker sig ud. Det er derfor ikke livet, der adskiller mennesker, men kvaliteten af de former, livet udtrykker sig igennem. Ånden i alle mennesker er ét.

Mennesker er forskellige, fordi deres tankeliv, følelsesliv eller handlinger kommer til udtryk igennem former med forskellige kvaliteter.

Når de gamle egyptere ønskede at afbilde Den Ene i manifestation vidste de, at det krævede en triade bestående af ånd, stof og spændingsfeltet derimellem – og derfor valgte de at illustrere det med en gud, en gudinde og en gudesøn.

Den egyptiske gudetriade Amon, Khonsu og Mut

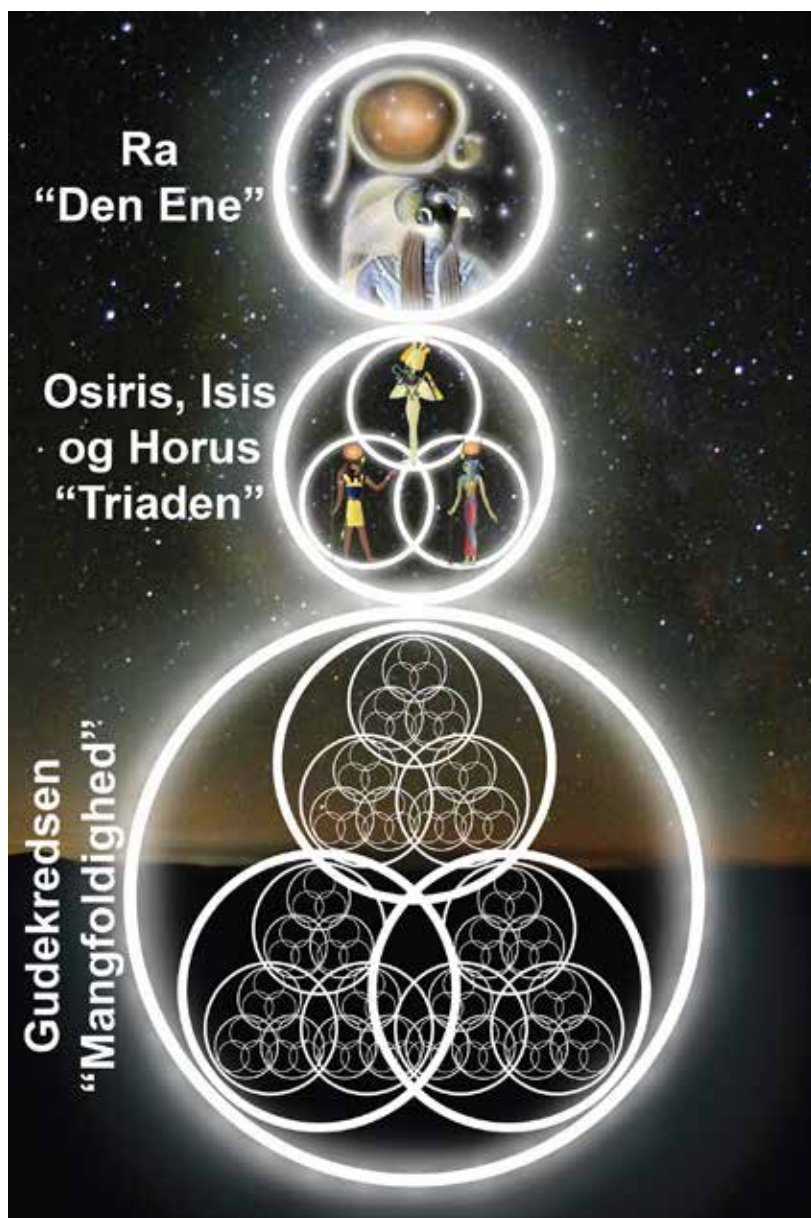
Denne grundlæggende tredeling er fundamentet for universets utallige livsformer. Overordnet er mennesket tredelt af ånd, sjæl og personlighed. Menneskets lavere natur er tredelt af tankeliv, følelsesliv og handlingsliv.

Det højere forudsætter, at der eksisterer noget lavere, og at der er en forbindelse imellem dem. Det indre forudsætter noget ydre og en forbindelse - osv. Alt er dybest set tredelt.

Mangfoldighed

Den egyptiske gudekreds var et symbol på Den Ene, der via sin trefoldige natur manifesterede sig i mangfoldighed. Gudekredsen blev først skabt *efter* manifestationen, for dens dynasti eller hierarki af guder, gudinder og gudesønner skulle symbolisere de eksistensplaner, former og bevidsthedsniveauer, der trin for trin blev skabt under udstrømningen fra Den Ene.

En gudetriade på et højere niveau projicerede sig ned på et lavere niveau – eller man kan sige, at en gudesøn på ét niveau blev fader på et lavere niveau. Foreningen med en gudinde på det lavere niveau skabte igen en gudesøn osv. Sådan blev Den Ene mangfoldig.

De enkelte guder, gudinder og gudesønner var derfor ikke evige. De repræsenterede en energi, kraft eller proces i det skabte univers, og når Den Ene efter manifestationsperioden – den store "udånding" – trak skabelsen ind i sig selv i den store "indånding", ville al adskillelse ophøre. Dermed ville samtlige guder, gudinder og gudesønner igen blive ét med deres ophav. Konklusionen er derfor, at universet ikke *styres* af gudekredsen. Universet *er* guderne, gudinderne og gudesønnerne.

Farao Akhenaton

Solvæsenet

Denne forklaring gør det forhåbentlig nemmere at forstå baggrunden for den religiøse revolution, der brød ud i det gamle Egypten i 18. dynasti under farao Amenhotep IV (han ændrede senere navn til Akhenaton). Trods hans korte regeringsperiode (1364-1347 f.Kr.) har hans navn sat tydelige spor i historien.

Akhenaton indførte et gudesymbol – Aton. Aton blev ikke personificeret ved hjælp af statuer ligesom andre guder. Selve solskiven på himlen var symbol på Den Ene.

Aton afbildes på relieffer som en lysende solskive. Det livgivende lys strømmer ud som lange arme, der slutter i hænder, som rækker livet til alt levende. En af hænderne holder ankh-korset – symbolet på det evige liv og på den guddommelige kærlighed til livets skabninger.

Hvorfor solskiven og hvorfor Aton? Fordi alt liv på Jorden og i solsystemet er betinget af Solen. Denne logiske erkendelse er forklaringen på, at de gamle

egyptere i årtusinder tilbad Solen i forskellige former og under mange navne. Ra er den mest kendte. Osiris var søn af Ra og derfor også identisk med Solen og lyset. Samtidig er det vigtigt at forstå, at Solen blev betragtet og respekteret som et højtstående, levende og bevidst væsen, hvis kraft og tilstedeværelse kunne påkaldes og kanaliseres gennem udførelse af bestemte solritualer. Disse ceremonier spillede en stor rolle.

Åndsvidenskaben er enig, for her er grundholdningen, at i spændingsfeltet mellem liv og stof opstår der bevidsthed. Med andre ord er alt i Universet udtryk for bevidsthed på mangfoldige niveauer. Solens bevidsthedsniveau er selvsagt overordnet Jordens, som er overordnet menneskets osv.

Tilbage til det ægte

Mange tror, at Aton-religionen var ny og opfundet af Akhenaton. Men Aton i skikkelse af solskiven var kendt siden 5. dynasti i Nedre Egypten. I Unas-pyramiden i Sakkara med de berømte pyramidetekster – verdens ældste – vises Aton med solstråler, som hver slutter i en kærtegnende hånd.

Denne gamle esoteriske symbolik blev valgt til Akhenatons religiøse revolution. Det indikerer, at Akhenaton ikke indførte noget nyt, men at han *genindførte* erkendelsen af, at de enkelte guder repræsenterede dele af en helhed. Han gjorde det gamle solsymbol til religionens overordnede princip igen, og det skulle være et fokuspunkt, som alle guder og templer var underlagt.

Aton-symbolet i vizir Ramoses grav på Thebens vestbred

Akhenaton ønskede sandsynligvis ikke at fjerne de utallige gamle, egyptiske guder, for naturligvis vidste han, at de var aspekter af Den Ene. De var udtryk for selve manifestationen, og at fjerne dem fra symbolikken ville svare til at ignorere det manifesterede univers. Akhenaton forsøgte blot at ændre præsteskabets og folkets fokusering – ikke selve det religiøse grundlag, som egypterne havde respekteret og praktiseret i årtusinder. Målet var en tilbagevenden til de oprindelige og ægte sandheder i den egyptiske religion.

Templerne i Egypten samarbejdede på grundlag af hvert enkelt tempels specifikke opgave i helheden, og deres rituelle opgaver og indbyrdes forhold kom til udtryk gennem guderne og de energier, de hver især repræsenterede. F.eks. var Horus-templet i Edfu viet til sjælens energi, kraft og bevidsthed (pluspol) og Hathor-templet i Dendara til sjælslegemets energier og kvaliteter (minuspol). Hvis man sammenligner templerne med chakraer eller organer i kroppen, er det nemt at forstå, at det enkelte chakra eller organ fortsat skal udføre sin specifikke opgave til gavn for helheden.

Problemet var imidlertid, at templerne efterhånden var blevet så fokuserede i deres specifikke opgaver, at de havde tabt helheden og det overordnede princip af syne. Navnlig Amon-præsterne misbrugte deres enorme magt til at praktisere en religion, der placerede guden Amon (et lavere aspekt) som den øverste og vigtigste gud – og dermed dem selv i magtens centrum.

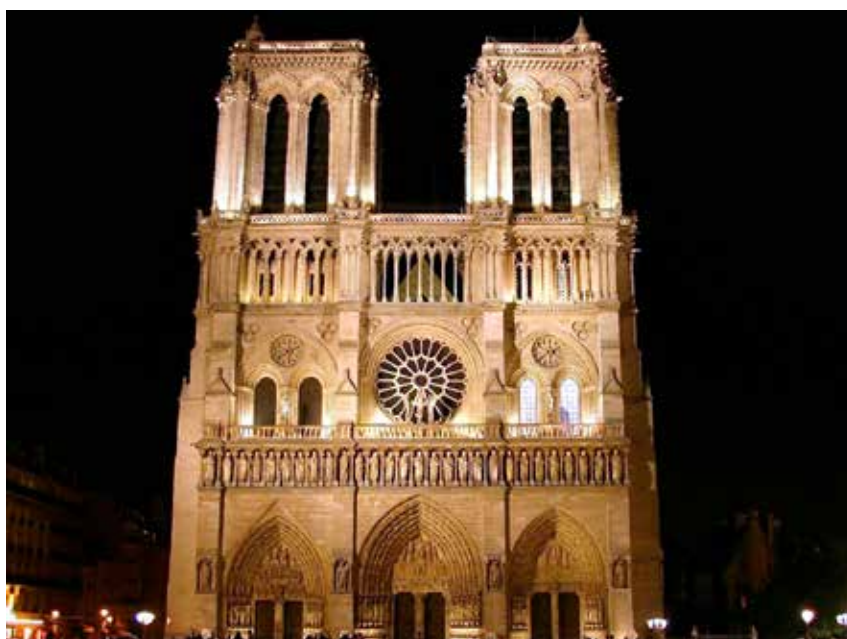

Obelisker og kirketårne

På hver side af porten til et egyptisk tempel placerede man en obelisk – den ene lidt højere end den anden. Den højeste symboliserede ånden eller pluspolen, og den lidt mindre symboliserede stoffet eller minuspolen.

Når egypterne passerede mellem søjlerne – mellem ånd og stof – befandt de sig derfor i et spændingsfelt, der repræsenterede sjælen.

Samme idé blev overført til kristendommens store katedraler, hvor de to kirketårne rummede samme symbolik: ånd og stof og en sjæl, der træder ind i kirkerummet for at deltage i et ritual, der er dedikeret til sjælens udvikling.

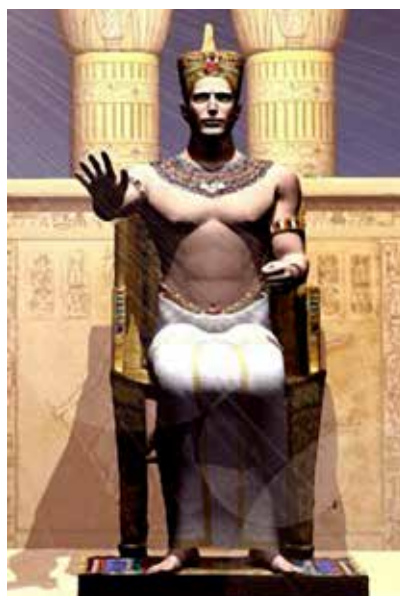
Inde i kirken sad mændene (pluspolen) i den ene side og kvinderne (minuspole) i den anden. Mænd repræsenterede pluspolen – dvs. det aktive eller givende princip og kvinder minuspole – dvs. det passive og modtagende. Åndelighed opstår i syntesen af det maskuline og feminine – det givende og det modtagende. Midtergangen, hvor dåben, konfirmationen, brylluppet, begravelsen eller andre kirkehandlinger blev udført, foregik derfor i et spændingsfelt, der repræsenterede sjælen.

Den Danske Frimurerordens bygning på Blegdamsvej i København

Ved indgangen til frimurerens bygninger står der også to store søjler, og symbolikken er nøjagtig den samme. Og den stammer fra det gamle Egypten.

Gudekredsen var ikke alene grundlag for Egyptens religiøse system, men også for landets ledelse. Et visdomshierarki, der bestod af ypperstepræster og -præstinder, forsøgte bogstaveligt at bringe Himlen ned på Jorden ved at tilrettelægge alt efter de guddommelige principper. Og landets og templernes ledelse var en nøjagtig kopi af gudehierarkiet. Men det er en helt anden historie.

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk